

Gellu Naum

A megszelídített háromszög

*Néhány összegyűrt szó a jobb szemben
könny a szájbán hang a vállon*

*Nyilván ez csak egy általános utazás
jótól rosszig hidegtől melegig
ebben a szegekkel teli hajóban*

Valahányszor

*A fa lelke felsóhajtott
madár feküdt madárba*

*A fűrész emberhússal bemocskolódott
most pedig az ég akácfáját vágja ki
A tavon az asztalos szegeket ver
a vízbe szárcsák és drót közé*

*ó bumeráng-szemű kedvesem
valahányszor füttyül a vonat
mi a föld alatti havakat várjuk*

Az álmok elegye lábadozáskor

*Reggel összeszedik az ágyakat
erotikus álmaim anyagi üledékétől elundorodva
az ágynemű redőiben kutatnak majd nyomaid után
kirázzák a pulóverem mely megóv a fagytól
combjaid zsengeségéről ujjait kérdezik*

*A pulóver ujjai némák maradnak hallgatók mint a fényképek
sóhajodért feltúrják a matracok szénáját
szemük hiányodon kérődzik
elegáns láthatatlan csigadíszekben lebegsz körbe-körbe
ezek a tisztességes gazdák még a párnákat is felkutatják érted
és csalódottan felmerül bennük hogy ideje tejet kapnom.*

Egy szomszédság kezdete

*Mint a tenyésztés örömebe kábult vadállat
napközben káromkodtam a fiúkkal éjszaka fehérbe öltöztem
majd elsírtam magam*

*Mellszobromon az ereklyék közt még ráleltem
az aranytartalmú tüdőhálóra
Különböző hangnemekben szövegetem szobámba zárkózva*

*Gépies térdem volt meg könnyed bokavédőm
vakmerően vetődtem a lépek közé*

*Most pedig példás érettségetől
fűvé dermedtem mint megszeppent sáska*

Nem ismerte senki

*Nem ismerte senki
amint kartondobozában szunnyadt*

*A szobában mindent kimeszeltek az Öreg
tűz-papó ott dűnnyögött valahol
a Nap és a Hold borúsán ereszkedtek a gerendák alá
tormát tettem az asztalra
falaim fehér éhezésére
nyugodt volt minden kövek és
zoknik nyelték el a Szavakat*

Akkor én mellé feküdtem kartondobozában

*hét szalmaszállra
függőleges vízcsobogásába
befeküdtem magamba csontjaimba
fejszéimbe birsalmámba
a mindenségbe hetedik uralmamba
Ő szeretett és aludt tovább önmagában
szunnyadt bennem kartondobozában
Hűvös volt és tűz-papó
dűnnyögéseibe bugyolált*

Gellu Naum (Bukarest, 1915 – Bukarest, 2001) a kései román szürrealista költészet legjelentősebb alkotója. Egyetemistaként filozófiát hallgat Bukarestben, majd Párizsban, ahol megismerkedik a párizsi szürrealisták André Breton vezette csoportjával. 1941-ben Gherasim Luca, Dolfi Trost, Virgil Teodorescu és Paul Păun társaságában létrehozza a bukaresti szürrealisták csoportosulását. Számos verses-, próza-, esszé-, színdarab és gyermekirodalmi kötet szerzője. *Zenobia* (1985) című regénye Romániában és külföldön egyaránt nagy sikernek örvend. 2000-ben Nobel-díjra jelölték.

Mihók Tamás fordításai